

De Geest blaast ons de wereld in

Ledevaertkerk Chaam, Pinksteren, 9 juni 2019

Ds. Sara Dondorp

Eerste Schriftlezing: Joël 3:1-5

Tweede Schriftlezing: Handelingen 2: 1-11

Derde Schriftlezing: Johannes 20:19-23

Kinderen:

Op de tafel staat een grote taart met kaarsjes, want het is Pinksterfeest. We steken één kaarsje aan. Het is een speciaal Pinksterkaarsje, dat niet uitgeblazen kan worden.

Inderdaad, als we het proberen, gaat het kaarsje vanzelf weer aan. Dit vuur is niet te doven! De kinderen nemen de taart mee naar boven, om het met de andere kaarsjes zelf nog eens te proberen (en om de taart feestelijk op te eten).

Inleiding

Het is vandaag de vijftigste Paasdag en die noemen we Pinksteren. De synagoge viert dit weekend het Wekenfeest, 50 dagen na Pesach. Zeven weken na de uittocht uit Egypte, ontvangen de Israëlieten bij de berg Sinaï de Tora, de Tien Woorden. Op het wekenfeest staat het leren uit de Tora dan ook centraal. Als een nieuw begin van het samen leren en leven naar Gods Woord. Zo waren er ooit, lang geleden, Joden uit de hele wijde omgeving naar Jeruzalem gekomen om het wekenfeest te vieren. Wat er dan gebeurt, lezen we in Handelingen 2. Een nieuw begin van samen leren en leven naar Gods Woord.

Overdenking

Gemeente van Jezus Christus,

Het is op de eerste dag dat de leerlingen bijeen zijn. Diezelfde eerste dag dat Maria hem in de tuin heeft ontmoet. Diezelfde eerste dag dat de Heer is opgestaan! Dag van Pasen. Bij Johannes vallen Pasen en Pinksteren dus echt op dezelfde dag. Het is dag één en de leerlingen hebben zich verzameld. Je zou denken dat ze op deze Opstandingsdag verheugd zijn. Maar nee, ze zijn bang. Ze hebben ramen en deuren gesloten. Op de drempel van een nieuwe toekomst, een onbekende toekomst, sluiten ze zich af voor alles wat vreemd en anders is.

Op zichzelf is dat wel herkenbaar. Als er veel om ons heen verandert, willen we liever veilig zijn. Liever geen nieuwe dingen beginnen, liever geen nieuwe mensen verwelkomen, liever geen onbekende ontwikkelingen steunen. Laat alles maar blijven zoals het was. Of beter nog: laat alles maar worden zoals het vroeger was. Dat kennen we, daar voelen we ons veilig bij. Sluit alle ramen en deuren voor de toekomst.

Misschien overdrijf ik een beetje, maar zoiets stel ik me voor. De leerlingen zijn bang voor het onbekende en sluiten zich af. Ze zitten bij elkaar in een gesloten ruimte. Daarmee sluiten ze zich in zekere zin ook de toekomst af. En voor mensen met andere opvattingen dan zij. Hoe moet het nu verder met het Woord dat Vlees geworden is? Kan in die gesloten ruimte Gods Geest nog wel binnen komen? Zoals zo vaak doorbreekt Jezus hier alle verwachtingen. Hij breekt door in het gesloten bestaan van de leerlingen, hij doorbreekt hun afgesloten wereldje. Door de gesloten deuren heen komt hij hen tegemoet. Hij schudt hen als het ware wakker uit hun angstige isolement. "Vrede!" zegt hij. Sjaloom. Tot tweemaal toe! Niet afgeslotenheid, angst of vijandigheid, maar vrede. En

hij blaast ze aan met heilige geestesadem. Jezus blaast de Geest over de leerlingen heen, hij blaast ze toe. Het is hetzelfde soort blazen als bij de schepping van Adam. God blaast Adam de levensadem door de neus, waardoor hij een levende ziel kan worden. Het is ook hetzelfde blazen dat Ezechiël in een visioen ziet, bij het dal van dorre doodsbeenderen. De Geest blaast in deze doden, dat ze weer leven! Het is een levengevende geestesadem waarmee Jezus hen inblaast. Zo blaast hij door hun afgeslotenheid heen. Die gesloten deuren, die staan voor stilstaan, angst en doodsheid. De geestesadem brengt de beweging terug, vreugde, toekomst. Jezus blaast de leerlingen een nieuwe toekomst in. Dat alles gebeurt op de eerste dag. Op diezelfde Eerste Dag dat Maria hem ontmoette in de tuin. Haar stuurde hij bijna meteen weg. Ga naar de anderen! Ga ze vertellen wat je hebt gezien. Ga de wereld in en vertel van je vreugde! Ga! Zo stuurt hij nu ook de leerlingen de wereld in. Uit die afgesloten ruimte waar ze in vastzaten.

De muren moeten open, en dat gebeurt ook. Lucas beschrijft dat in Handelingen 2. De Geest blaast bij wijze van spreken het dak van het huis. Van puur enthousiasme staan ze allemaal in vuur en vlam. En ze vertellen hun verhaal aan iedereen, aan alle volken. Vanwege het Wekenfeest zijn er heel veel mensen in Jeruzalem. Afkomstig uit heel de bekende wereld, mensen van overal, mensen die alle mogelijke verschillende talen spreken. Of misschien wel mensen die dezelfde taal kunnen verstaan, maar geraakt worden door verschillende soorten woorden. Allemaal individuen, met elk hun eigen geschiedenis en voorkeuren. Net zoals wij allemaal verschillend zijn in wat ons raakt. Of we de boodschap nu willen horen in de Tale Kanaäns of in seculiere bewoordingen of misschien zelfs in straattaal; of we het nu uit willen zingen in opwekkingsliederen of in psalmen, of in liederen van Oosterhuis of Barnard, met Pinksteren mogen we allemaal geraakt worden. Ieder van ons individueel in onze eigen kleuren of smaken, én allemaal samen als Gods gemeente bijeen. Dát is wat Lucas in zijn verhaal vertelt. Al die verschillende mensen worden aangeraakt door het vuur. Iedereen afzonderlijk en allemaal samen worden mensen geraakt, komen ze in vuur en vlam te staan over de goede boodschap. Daar wordt een gemeenschap geboren van mensen, die met al hun verschillen samen de weg van Jezus zullen gaan, een gemeenschap die zich zal uitbreiden over de hele wereld.

Meteen daarna barst Petrus uit in een gloedvolle preek. Hij citeert de profeet Joël, die wij ook lezen. Hoe kinderen zullen profeteren en ouderen visioenen zien. Precies andersom dan je zou verwachten. Profeteren doe je vanuit levenswijsheid en visioenen zien mensen in jeugdig enthousiasme. Maar de Geest draait alle verwachtingen om. Dan zal ieder die de naam van de Eeuwige aanroept, gered worden. Dat is nogal wat anders dan angstig in een besloten ruimte blijven. Het is een radicale openheid: de Geest blaast iedereen aan. Iedereen die zich door Gods Geest wil laten aanblazen. Het is een wind die de hele wereld door blaast. Niet zo'n verwoestende storm als we afgelopen week meemaakten, maar een frisse, zuiverende en opwekkende wind. Die gesloten ramen en deuren openblaast, die dichtgetimmerde zielen wakkerblaast, die moedeloze mensen aanvuurt en in beweging zet, om op te staan, de toekomst tegemoet. Een wind die mensen wakker blaast en in beweging zet. Tegen de angst in, tegen de moedeloosheid in, naar de toekomst toe. Zoals de kaarsjes op de Pinkstertaart: een vuur dat zich niet meer doven laat. Zo klinkt het bekende Paaslied uit Taizé: Als alles duister is, ontsteek dan een lichtend vuur dat nooit meer dooft! Vuur dat nooit meer dooft!

De Geest van Pinksteren blaast mensen moed in. Dat wil niet zeggen dat mensen nooit meer bang zullen zijn, of dat er nergens meer gevaar of uitzichtloosheid zal zijn. Het is een steun in de rug op momenten dat alles afgesloten lijkt, om ramen en deuren open te gooien en de wind toe te laten, de wind die het vertrouwen in de toekomst terug kan brengen. Gods adem, die ons de wereld in blaast. Gods vuur dat nooit meer dooft!
Amen